

Hij was de patiënt

Harry Altenburg (69) en Marian Altenburg (68) zijn getrouwd. Harry was 65 toen hij de diagnose borstkanker kreeg. Ze zijn allebei gepensioneerd; hij zat in sales, zij was secretaresse. Samen hebben ze twee kinderen en vijf kleinkinderen.

Marian: "Harry belde mij vanaf de parkeerplaats. Helemaal overstuur. Borstkanker, had de arts gezegd. Dan stort de wereld even in. Ik had spijt als haren op mijn hoofd dat ik niet met hem mee was gegaan. Die avond kwamen de kinderen en hebben we een potje zitten huilen met elkaar. De schok was enorm. Borstkanker bij mannen komt heel weinig voor, iets meer dan 100 mannen per jaar. Mensen verstonden me vaak ook verkeerd: 'Heeft Harry botkanker?' Nee, borstkanker." **Harry:** "Alles werd gecheckt op uitzaaiingen; botten, lever, milt. 'Als ik maar geen uitzaaiingen heb, dan kan ik dát in ieder geval aan de kinderen vertellen,' dacht ik. En gelukkig waren die er niet. Tijdens een operatie werden er drie tumoren verwijderd. De bestralingen waren eigenlijk het moeilijkst; ik heb een fobie voor kleine ruimtes. En tijdens de chemo heb ik wekenlang in het ziekenhuis gelegen met heel hoge koorts."

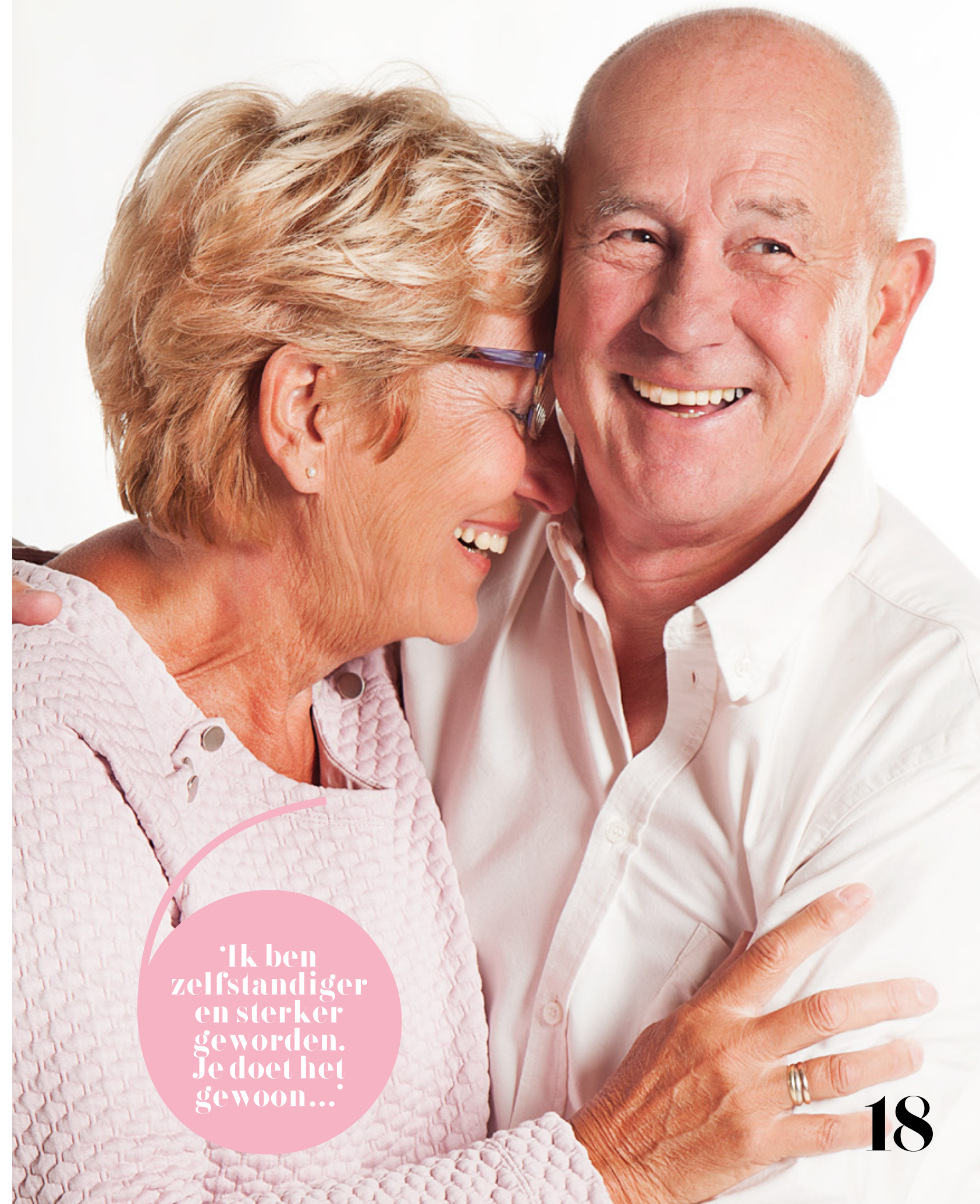
Marian: "Harry las bewust niks. Ik daarentegen wilde precies weten wat ons te wachten stond en struinde fora af. Daar heb je natuurlijk niks aan. Ik las zulke nare verhalen en ging me alleen maar druk maken." **Harry:** "Pas later las ik *Het Borstkankerboek*. Leerzaam, maar wel echt voor vrouwen geschreven. Geldt ook voor brieven, folders, enquêtes... In de bijsluiters van mijn medicatie ging het steevast over problemen waar vrouwen mee te maken konden krijgen. Dat vond ik vervelend." **Marian:** "In de wachtkamer riepen ze ook vaak 'Mevrouw Altenburg', en dan keken ze naar mij alsof ik de patiënt was. Vaak schrokken ze dan als Harry opstond. De verontschuldigungen waren niet van de lucht." **Harry:** "In het ziekenhuis boden ze een reconstructie van mijn tepel aan, maar ik heb geen zin in weer zo'n traject. We vinden het best zo. Ik heb er ook geen enkele moeite mee op het strand mijn shirt uit te trekken."

Harry: "Marian is een enorme steun geweest, er zijn geen woorden om dat te beschrijven. Ze was er onvoorwaardelijk voor me. Ze informeerde onze familie en vrienden, bestierde het huishouden, reed me naar het ziekenhuis en zorgde ervoor dat onze kleinkinderen niks

tekort kwamen. Na een tijdje wilde ik niemand meer spreken en nam de telefoon niet meer aan. Het lichtpuntje voor ons was ons derde kleinkind dat op komst bleek." **Marian:** "Ik ben absoluut zelfstandiger en sterker geworden. Je doet het gewoon... Natuurlijk was het moeilijk en zwaar, maar ik moest sterk blijven voor Harry. We houden heel veel van elkaar en ondanks de pijn en het verdriet vonden we altijd momenten om bij elkaar te komen. Lekker dicht tegen elkaar aan. Dat hielp."

Harry: "Het gaat nu gelukkig weer goed, maar het zit altijd in mijn hoofd. Bij elk plekje en pijnkje denk ik: 'O nee, het zal toch niet...' We zijn heel bewust gaan praten over het huis, de hypotheek, de administratie. Ik wilde niet dat Marian – mocht ik komen te overlijden – voor problemen zou staan. Bizar hè, dan ben je dus aan het anticiperen op je dood. Toen de eerste uitslagen goed waren, zijn we samen naar André Rieu gegaan om het te vieren!" **Marian:** "Onze relatie was altijd al goed en heel hecht, maar we doen nu nog meer samen. We kochten twee elektrische fietsen en gaan er vaak op uit. Gezond én gezellig. We leven echt bewuster, proberen zoveel mogelijk te genieten van het leven. En van elkaar!"

KLEDING OVERHEMD FILIPPA K VIA ZALANDO, TRUI CLAUDIA STRÄTER

'Ik ben zelfstandiger en sterker geworden. Je doet het gewoon...'